

REVISTA ECONOMICĂ

ORGAN FINANCIAR-ECONOMIC

Proprietatea și organul oficial al Asoc. instit. financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „SOLIDARITATEA” Sibiu.

Inseris sub Nr. 22/1938 la Tribunalul Sibiu.

Apare odată pe săptămână.

Redacția și administrația: Sibiu, Strada Visarion Roman Nr. 1-3.

Abonamentul pe an: în țară: pentru autorități, bănci și întreprinderi Lei 500—; pentru particulari Lei 400—; pentru cooperative, funcționari publici, de bancă și comerciali Lei 300—. În străinătate Lei 800—. Taxa pentru inserțiuni: de fiecare cm. Lei 6—

Fondator: **Dr. CORNEL DIACONOVICH.**

Director: _____

••••••

Redactor responsabil: **Dr. Mihai Veliciu.**

Sumarul:

Despre noul regim al comerțului nostru exterior. —
Avere și scop. — Dela „Solidaritatea”: Către băncile noastre.
— Codul comercial Carol II.

Despre noul regim al comerțului nostru exterior.

În timpurile actuale de neliniște internațională, se iau în toate țările diferite măsuri pentru reglementarea schimburilor cu străinătatea.

Aceste măsuri se caracterizează printr'un control tot mai sever al statului în afacerile comerciale.

Se observă o tendință accentuată de etatizare a schimburilor, tendință care ia locul regimului de relativă libertate a inițiativei particulare din timpurile de liniște. Ba în timpul războiului mondial s'a mers în unele țări, până la un monopol al comerțului exterior.

Motivele pentru care se iau astfel de inițiative în vremurile tulburi, se explică prin necesitatea imperioasă de-a se concentra toate eforturile țării în direcția unică, a întrebunțării tuturor resurselor naționale, cu maximum de folos.

Timpurile actuale critice au readus marea grijă a războiului.

Țara noastră se menține într'o strictă neutralitate, care-i dictează însă anumite măsuri de prevedere în toate domeniile.

În materie comercială s'au reglementat schimburile cu străinătatea, stabilindu-se un control mai accentuat al statului. Cu începere dela 1 Octombrie 1939, un decret-lege stabilește „noul regim al schimburilor cu străinătatea”.

Decretul-lege amintit, reglementează mai întâiu schimburile de mărfuri cu străinătatea și apoi precizează modalitățile de plată.

În cele ce urmează vom încerca să examinăm deocamdată numai regimul schimburilor de mărfuri cu exteriorul.

Decretul-lege din 1 Octombrie a. c., face deosebire între formalitățile ce trebuie îndeplinite la export și cele necesare la importul mărfurilor, anume:

I. Exportul.

Art. 2 precizează: „Cu începere dela 1 Octombrie 1939, niciun export de mărfuri nu va putea fi făcut, decât pe baza unei autorizații de export, eliberată de Oficiul schimburilor cu străinătatea”.

Deci vedem o tendință pronunțată de supravegherea exportului, printr'un oficiu al statului. Această instituție are dreptul exclusiv să aprobe trimiterea peste hotare, a produselor naționale.

Dar nu numai singuraticile exporturi trebuie aprobate de Oficiul schimburilor cu străinătatea, ci și contractele de furnituri exterioare, depășind suma de 5 milioane Lei, sunt supuse contro-

lului, căci art. 6 zice: „Contractele de mărfuri la export, vor fi supuse aprobării Oficiului schimburilor cu străinătatea, înainte de perfectarea lor și aceasta numai pentru contractele depășind 5 milioane Lei, din categoriile de mărfuri, pentru care autorizațiile de export se eliberează de Oficiul schimburilor cu străinătatea”, etc.

Pentru o ușurare a procurării autorizațiilor de export, s'au luat și măsuri de descentralizare și anume: art. 1 precizează în aliniatul al doilea, că „pentru categoriile de mărfuri ce urmează a se stabili prin jurnal al Consiliului de miniștrii, autorizațiile de export vor fi eliberate la cerere, de Comisiunea locală de prețuri”. Nici contractele referitoare la exportul mărfurilor din categoria aceasta, indiferent de valoarea lor, nu trebuie să fie aprobate de Oficiul schimburilor.

Art. 9 prevede că: Oficiul schimburilor cu străinătatea va putea elibera autorizațiuni de export fără cedare de devize de către exportatori, pentru exporturile ce nu constituiesc un comerț sau care nu sunt făcute cu scopuri comerciale”.

În fine, se mai prevăd unele norme referitoare la autorizațiile de export, care vor fi eliberate pe articol vamal și vor cuprinde:

- a) Numele, adresa exportatorului și numărul din registrul exportatorilor;
- b) Țara de destinație;
- c) Articolul vamal și denumirea mărfii;
- d) Greutatea mărfii;
- e) Prețul unitar al mărfii;
- f) Valoarea totală a mărfii;
- g) Termenul intrării devizelor;
- h) Oficiul vamal prin care se face exportul.

„Autorizațiile de export sunt valabile o lună dela data emiterii lor.

Acest termen va putea fi modificat prin deciziunea Ministrului Economiei Naționale”, art. 5.

„Autorizațiile de export sunt strict individuale și nu vor putea fi cesionate sau negociate sub niciun motiv și nicio formă” art. 7.

De sigur că această înăsprire a controlului statului în afacerile comerciale,

a fost dictată de împrejurările actuale anormale, dar nu trebuie să se uite, că măsurile generale de stânjenire a exportului, au avut întotdeauna repercusiuni nefavorabile asupra comerțului nostru exterior, aducând un gol în balanța comercială și o pierdere a multor debușuri bune.

Ca fără neutră ar fi poate chiar consult, să căutăm a acapara unele piețe rămase fără furnizori, prin starea actuală de războiu dintre câteva mari puteri europene.

II. Importul.

Reglementarea importului este făcută după norme asemănătoare cu cele amintite la export.

Art. 10 prevede: „Cu începere dela 1 Oct. 1939, niciun import de mărfuri nu va putea fi făcut, decât pe baza unei autorizațiuni de import, eliberată de Oficiul schimburilor cu străinătatea, în condițiunile prevăzute mai jos.

Autorizațiile de import, pentru articolele care, la punerea în vigoare a prezentului decret-lege, nu erau supuse regimului autorizațiilor de import, vor fi eliberate la cerere, de Comisiunea locală de prețuri, care va remite zilnic Oficiului schimburilor cu străinătatea, câte o copie de pe aceste autorizațiuni”.

Dar la eliberarea autorizațiilor de import, se are în vedere următorul criteriu personal:

„Nu vor fi eliberate de către Oficiul schimburilor cu străinătatea autorizații de import de mărfuri, decât importatorilor care utilizează marfa importată în întreprinderile industriale proprii, sau comercianților care o vând în comerț de detaliu.

Vor putea fi acordate autorizații de import și pentru particulari, numai în cazul când mărfurile importate vor servi uzului propriu al importatorului”, art. 15.

În fiecare trimestru se va stabili cantitatea de mărfuri ce se va putea importa din fiecare țară „în raport cu disponibilitățile de plată din acea țară, ținând seama de împrejurările generale și de necesitățile naționale și în conformitate cu dispozițiunile cuprinse în acordurile comerciale și de plăți în vigoare”, art. 18.

Mai departe art. 19 prevede: „La repartizarea disponibilului global provenit din export, se vor avea în vedere următoarele cote:

45% va fi rezervat pentru plățile statului în străinătate și anume: datoria publică, plăți de armament, furnituri de stat, serviciul datoriei publice, cheltuielile Oficiilor diplomatice în străinătate și orice alte plăți ale statului.

30% va fi rezervat pentru plăți de materii prime.

25% va fi rezervat pentru plăți de produse necesare dezvoltării potențialului de producție, consumului intern, pentru transferuri financiare private, studii, turism și orice alte plăți.

În cazul când sumele afectate pe baza cotelor de mai sus nu vor fi complet utilizate pentru scopul indicat la fiecare categorie, soldul neîntrebuințat va fi alocat categoriei următoare.

În afară de această proporție pentru distribuirea importului, se mai prevede la art. 20 și următoarea ordine de preferință:

- a) Comenzile statului;
- b) Materii prime;
- c) Materiale ajutătoare necesare fabricației;
- d) Semifabricate;
- e) Piese de schimb;
- f) Mașini și aparate;
- g) Instalații;
- h) Mărfuri de consum indispensabile;
- i) Mărfuri de consum indiferente.

Deci atât la repartizarea procentuală a disponibilului global, cât și la ordinea preferențială pentru fiecare țară în parte, se poate observa o grijă deosebită pentru interesele statului, justificate prin măsurile de apărare națională, ce trebuiesc luate în vremurile actuale de nesiguranță internațională.

De asemenea se poate vedea importanța ce se dă stocajului de materii prime, ceea ce este foarte caracteristic momentelor critice și prevestitoare de zile grele.

Probabil că decretul-lege din 1 Octombrie a. c., intenționează să sprijinească și utilizarea disponibilităților din străinătate, respective să încurajeze indirect importul de capitaluri, prin art. 17, care

menționează: „Oficiul schimburilor cu străinătatea va putea elibera autorizații de import fără drept la devize, putând în acest caz să ceară solicitatorului să facă dovada modului de plată a importului”.

La fel ca la autorizațiile de export și cele de import vor fi eliberate pe articol vamal, sau chiar pe grupă de articole și vor cuprinde: numele și adresa importatorului, articolul vamal sau grupa de articole, denumirea mărfii, prețul, valoarea, fără din care se importează, termenul de plată și Oficiul vamal de import art. 12.

„Autorizațiile de import sunt valabile trei luni dela data emiterii lor. Acest termen va putea fi modificat prin deciziunea Ministrului Economiei Naționale” art. 13.

„Autorizațiile de import sunt strict individuale și ele nu vor putea fi cesionate sau cedate sub niciun motiv și sub nicio formă” art. 14.

Pentru cei care se abat dela stipulațiunile legii, se prevăd sancțiuni severe, ca: refragarea dreptului de import-export, confiscarea mărfurilor, etc., pe lângă pedepsele de drept comun.

Dar cu toată rigurozitatea sancțiunilor, legile cu caracter restrictiv au marele neajuns al tentării la abateri. Chiar în acest domeniu este încă vie în mintea tuturor, epoca de tristă amintire a traficului cu permisele de import și export.

Să sperăm însă, că acele timpuri nu vor mai reveni, datorită experienței autorităților de supraveghere și conștiinței fiecărui cetățean, că astăzi trebuie să punem mai presus de orice interesele superioare ale statului și ale economiei noastre naționale. L. B.

Avere și scop.

Intocmai cum în corpul omenesc grăsimea constituie rezervorul de energie, tocmai așa în economie, averea materială constituie energia motrică. Principiul acesta este infiltrat la unele popoare chiar și în mentalitatea lor de toate zilele. La Olandezi, popor bine făcut și opulent, să cere chiar să ai o burtă bine rotunjită și căptușită cu grăsime, căci altfel nu ești un adevărat Olandez. E o chestie națională.

Dacă în viața de toate zilele vrei să ajungi un scop, pentru realizarea lui ai nevoie de parale. Deja

când ai zămislit planul, trebuie să te gândești la procurarea mijloacelor bănești. În râvna de a le câștiga, mulți oameni uită de tot de scopul inițial dela care au pornit, și le devine banul așa de drag, încât încep să-l adune pentru el însuși, iar nu ca mijloc. Aceștia sunt Harpagonii care trăiesc numai pentru parale. Natural, că din punctul nostru de vedere, o acumulare de averi de această natură este tot așa de ridicolă și fără de folos, ca o acumulare excesivă de grăsime în organismul omului. Mulți oameni râvnesc după averi, fără să-și dea seama, că la drept vorbind, ce vor să facă cu ele. Deci cine pornește în viață după câștig de avere, trebuie mai întâi să stabilească, ce scop material sau plăceri vrea să obțină cu ea. Dacă vrea să procedă rațional, va lua o bucată de hârtie, și își va face calculele necesare. La sfârșitul programului înfăptuit, va avea deci satisfacția și răsplata muncii sale.

Mulți câștigă averi pentru ca să le lase copiilor ca moștenire. Este un obicei foarte rău, și a dat naștere la zicătoarea nemțească „die lachenden Erben“, care s'ar putea traduce în românește cu „moștenitorii veseli“ la care s'ar mai putea adăuga și un zimbet ironic la adresa acelor care lasă moștenirea. Aceasta din motivul fiindcă gratitudinea moștenitorilor de obicei nu e prea mare și toacă în scurt timp ceace dl Harpagon a adunat într'o lungă viață plină de trudă fără de rost.

Intr'un singur caz ar fi justificată o astfel de procedură, anume când părinții sunt convinși de neaptitudinea corporală și spirituală a progeniturii lor. Inșă, dacă ești un om sănătos și ai o soție sănătoasă; dacă ai dat copiilor tăi o educație potrivită practică și teoretică, acestea le vor fi lor de un folos cu mult mai mare, decât toate comorile lui Cresus. Sub educație nu trebuie să înțelegem aceea ce un copil poate obține, să zicem, într'un internat. În astfel de instituțiuni poate găsi cel mult un prilej de a învăța teorii de tot felul și vicii foarte multe. Educație este ceva de tot individual, ce face parte din însași familia, și își are începutul imediat după naștere. Nu poate deci fi suplinită prin institute sau persoane streine, decât în cazuri foarte rari care nu contează în relațiunea ce o avem aici în vedere.

Care poate fi deci situația materială la care merită să râvnească o familie normală. Intre împrejurările noastre un venit lunar de 15—20.000 Lei, poate să ofere o existență care merită să fie eluțată. Cine cheltuiește peste suma aceasta, se poate spune că are necesități nejustificate. Nu credem că unui om de bun simț îi impun fastul și excesele modei. Cine vrea să impună, acela trebuie să o facă prin muncă și succes, care singure determină valoarea unei persoane. Cine este mai bucuros văzut într'o societate bună: acela care e plin de inele și bombast, sau o persoană de spirit sau un artist? Generația de azi nu prea pricepe că bunurile spirituale nici nu se pot evalua în bani. Un

om de cultură și educație nici nu trebuie să facă călătorii în streinătate pentru ca să se convingă de frumusețea acestei lumi. În ambianța sa nemijlocită, în grădina sa el găsește ocazie destulă pentru a admira natura veșnic variată. Un om cu personalitate pronunțată, este o recreare pentru societatea în care se găsește, și familiile bogate încă din vechea anticitate se mândreau că pot primi în casele lor pe artiști, pictori, poeți etc. Trebuie să existe deci ceva la acești oameni ce-i face prețioși cu toate că de obicei sunt pieritori de foame.

Omul nu trebuie să uzeze valorile sale cu care l-a înzestrat natura, în goana după avere, căci dezvoltându-și rațional aptitudinile corporale și spirituale, va avea în viață cu mult mai multe plăceri decât milionarul care numai indirect și cu eforturi inecite și le poate procura. Este deci o mare eroare de a-și concentra toate eforturile și nizuințele asupra câștigului de parale, desconsiderând toate altele.

Dar tot așa de condamabil este faptul, că un om care posedă toate aptitudinile corporale și spirituale ce i-le poate da natura, totuși nu să pricepe să adune atâta avere ca să poată culege fructele acelor aptitudini. Nu acela este mai fericit care posedă superlativul unor calități singuratiche, cum ar fi acela care e mai bogat, mai cuminte, mai sănătos și mai frumos, ci acela care posedă din toate aceste calități o cantitate deși mai mică, dar armonioasă.

Pentru fericirea personală nu e nevoie de multă avere materială, ci numai de atâta câtă e necesară pentru ajungerea scopurilor sale. Nu acela este omul cel mai valoros care are cele mai mari trebuințe, ci acela care știe să le limiteze la un minim rezonabil. Mulțumirea trebuințelor firești principale, necesită cele mai mici cheltuieli. Făina, carnea, legumele pe care un om le consumă anual, reprezintă o sumă relativ mică. Am putea zice, că un lucru e cu atât mai scump cu cât valoarea lui relativă e mai mică pentru individ. Sunt milioane de oameni care sufăr o lipsă închipuită numai din motivul că în comparație cu alții nu-și pot permite atâtea cheltuieli. În privința aceasta sunt femeile acele nenorocirea cea mai mare, care vreau să emuleze cu ori ce preț la modă cu semenele lor mai bogate. Nouăzeci la sută din căsătoriile stricate se bazează pe astfel de lipsuri închipuite. În schimb o familie care știe să-și reducă exigențele, va ajunge în curând la situația materială la care râvnește. În special să referă aceasta la funcționari, care numai așa se pot face independenți, dacă știu să-și înfrâneze pretențiile.

Din cele de sus rezultă, că pentru îndestularea necesităților culturale este suficient un venit ce și-l poate câștiga și acela care nu a moștenit dela părinții lui altceva, decât un corp și un suflet sănătos.

În zilele noastre cu diviziunea muncii și fabricile specializate, un singur om nu poate produce toate bunurile care sunt necesare, ci pentru acest scop are

nevoie de parale. Banul este mijlocul universal pentru îndestularea trebuințelor omenești. Nu este niciodată un scop, ci numai un mijloc pentru atingerea scopului. Avera e necesară pentru realizarea de diferite planuri. Cine își propune un scop vrednic pentru care el se poate însulești, acela va fi mântuit de zel pentru realizarea lui și va găsi de sigur mijloacele necesare pentru aceasta. Dacă sunt mulți oameni cari să plâng de ne-succes în câștigarea de averi, aceasta își are cauza în împrejurarea că respectivii nu operează după un plan bine definit, și le lipsește țanta căreia să-și dedice toată judecata și silința lor.

Adeseori întâlnim părerea — mai cu seamă la persoane care nu au succese în viață — că averea în sine ar fi ceva imoral. Aspectul acesta al averei își are originea în părerea greșită a acelora, că o avere, mai cu seamă mare, să poate câștiga numai pe cale necinstită. Persoanele care au această concepție par mai curând a camufla cu astfel de axiome, neputința lor proprie de a ajunge la creangă verde. Este întocmai ca în lupta pentru sexul frumos: aceia cari au avut mai puține succese pe acest teren, să erigează de cei mai morali.

Nu incupe îndoială, că sunt multe cazuri de acaparare de averi pe cale ilicită și imorală. Cazurile aceste — care cad de altfel în sfera justiției — nu justifică o generalizare de păreri peiorative. Avem legi cari să ocupă de acele persoane și depinde numai de noi să deferim cazurile justiției care va ști să le sancționeze.

În școală învățăm atâtea lucruri: pentru ce nu s'ar putea introduce ca studiu și tema câștigului de parale, un lucru așa de important în viața de toate zilele? Cred că s'ar face un mare bine națiunii, dacă încă de mici li s'ar trezi copiilor interesul pentru câștigarea de parale. În primul rând interesul pentru cruțare. Dacă nu învățăm încă în școală a cruța, atunci cel puțin părinții ar trebui să educe copiii în direcția aceasta. Se ține de educație și cunoașterea diferitelor prețuri de piață. Cine vrea să devină un comerciant, trebuie să știe a prețui, să cunoască o mulțime de prețuri pentru ca să fie în situația de a judeca, dacă o marfă sau un obiect este ieftin sau scump. Ar trebui să facă parte din educația fiecăruia a cunoaște prețurile articolelor pe care le folosim în viața de toate zilele.

Unul dintre fenomenele cele mai interesante este jocul puterilor economice: a produce bunuri și a le preschimba pentru bani. Unde privim, vom descoperi lipsuri. Un om fără de judecată va trece pe lângă ele — altul dispus pentru îndreptarea lor și producerea de bunuri noi, va căuta noi metode de îndreptare și valorizare. Lipsurile sunt pentru el un prilej bine venit de a-și pune la încercare spiritul inventiv, delatându-le. Natural că ori care patron va onora bucuos o astfel de putere de lucru.

Dacă nu avem bani, trebuie să ne dăm silința a-i câștiga dela alții cari îi au. Se pune deci întrebarea, pentru ce cheltuesc oamenii bani mai bucuos. De bună seamă pentru astfel de lucruri care le sunt de folos și le satisfac trebuințele. Prin urmare nu e altă cale pentru a face avere, decât a oferi astfel de bunuri sau servicii cari pentru cumpărător sunt destul de valoroase, pentru ca să găsească un plasament vrednic pentru banul său. În genere acela care vrea să se îmbogățească pe cale cinstită, trebuie să aibe în vedere că oamenii plătesc numai astfel de prestațiuni ale căror folos îl socotesc mai mare decât prețul pe care îl investesc în ele. La judecarea acestora trebuie să plecăm dela studiul necesităților omenești, a dorințelor și scopurilor oamenilor. Obiectivele acestea constituiesc un câmp de exploatare imens pentru aceia cari găsesc plăcere în a descoperi trebuințe noi omenești, sau în a le creia chiar din nou și în special pentru aceia cari caută cu entuziasm și pricepere noi mijloace de satisfacere ale acestor trebuințe.

MERCATOR.

Dela „Solidaritatea“.

Către băncile noastre.

In conformitate cu art. 62 din Legea bancară modificat prin Legea din 14 Aprilie 1937, combinat cu art. 11 și 12 din Legea bancară, întreprinderile bancare, care la data promulgării legii bancare n'aveau capitalul social fixat de lege, erau obligate ca până la 14 Octombrie 1939 cel mai târziu să-și stabilească prin statute cifra capitalului lor real, care va fi verificată de Consiliul Superior Bancar.

Capitalul social minimal fixat de art. 11 și 12 pentru bănci soc. an. este:

<i>Pentru băncile din municipii</i>	<i>Lei 20.000.000.</i>
<i>Pentru băncile din comune urbane</i>	<i>„ 10.000.000.</i>
<i>Pentru băncile din comune rurale</i>	<i>„ 4.000.000.</i>

Invităm toate băncile, care se găsesc în această situațiune și care n'au cerut în termen legal Consiliului Superior Bancar verificarea capitalului lor, în interesul lor, să avizeze despre aceasta conducerea „Solidarității“.

„Solidaritatea“.

Codul comercial Carol II.

Despre adunările generale ale societăților pe acțiuni.

Prin legea publicată în Monitorul Oficial Nr. 233 din 7 Octombrie 1939 s'a pus în vigoare pe data publicării acestei legi, capitolul IV, secțiunea II, despre adunările generale ale societăților pe acțiuni.

Publicăm în întregime aceste dispozițiuni legale cu toate modificările aduse.

Art. 208. — Adunările generale sunt ordinare și extraordinare.

Când actul constitutiv sau statutul nu dispun altfel, ele se vor ține la sediul societății și în localul ce se va indica în convocare.

Art. 209. — Adunarea ordinară se întrunește cel puțin odată pe an, în cel mult șase luni dela încheierea exercițiului social.

În afară de desbaterea altor chestiuni puse la ordinea zilei, adunarea generală este obligată:

1. Să discute, să aprobe sau să modifice bilanțul, după ascultarea raportului administratorilor și cenzorilor și să fixeze dividendul;

2. Să aleagă pe administratori și cenzori;

3. Să fixeze retribuțiunea convenită pentru exercițiul în curs, administratorilor și cenzorilor, dacă nu a fost stabilită prin actul constitutiv sau statut;

4. Să se pronunțe asupra gestiunii administratorilor;

5. Să hotărească desființarea, gajarea sau locațiunea unei sau mai multora din întreprinderile principale.

Art. 210. — Pentru validitatea deliberărilor adunării ordinare este necesară prezența asociațiilor care să reprezinte cel puțin jumătate din capitalul social; deciziunile să fie luate cu majoritate absolută, când în actul constitutiv sau statute nu se prevede o majoritate mai mare.

Dacă o adunare este în neputință de a lucra din cauza numărului insuficient, adunarea ce se va întruni după o a doua convocare, poate să delibereze asupra chestiunilor puse la ordinea zilei celei dintâi adunări, oricare ar fi partea de capital reprezentată de asociații prezenți, cu majoritate.

Art. 211. — Adunarea extraordinară se întrunește ori de câte ori este nevoie a se lua o deciziune pentru:

1. Prelungirea duratei societății;

2. Mărirea capitalului;

3. Emiterea de acțiuni privilegiate;

4. Schimbarea obiectului principal al societății;

5. Schimbarea felului societății;

6. Mutarea sediului în străinătate;

7. Fuziunea cu alte societăți;

8. Reducerea capitalului social sau reintregirea sa prin emisiune de noi acțiuni;

9. Desființarea privilegiilor acordate acționarilor;

10. Disolvarea anticipată a societății;

11. Emisiunea de obligațiuni;

12. Oricare altă modificare a actului constitutiv, ori a statutului sau oricare altă deciziune pentru care este cerută aprobarea adunării extraordinare. (Ungar 179).

Art. 212. — Pentru ținerea valabilă a adunării extraordinare, când actul constitutiv sau statutul nu prevăd prezența unui număr mai mare de acționari sau o majoritate mai mare, va trebui:

1. La prima convocare, prezența acționarilor reprezentând trei părți din capitalul social, iar deciziunile să fie luate cu votul unui număr de asociații, care să reprezinte cel puțin jumătate din capitalul social;

2. În convocările următoare, prezența acționarilor reprezentând jumătate din capitalul social, iar deciziunile să fie luate cu votul a unei treimi din capitalul social;

3. Deciziunile relative la chestiunile prevăzute în art. 211, numerele 1, 3, 4, 5, 6, 7, 9 și 11, trebuiesc luate cu majoritatea prevăzută pentru prima convocare.

Art. 213. — Adunarea generală va fi convocată de administratori de câte ori va fi nevoie, în conformitate cu dispozițiunile din statut.

Termenul de întrunire în niciun caz nu poate fi mai mic de 15 zile dela publicarea convocării.

Convocarea va fi publicată în Monitorul Oficial și într'unul din zărele răspândite din localitatea în care se află sediul societății sau din cea mai apropiată localitate.

Convocarea va cuprinde locul și data ținerii adunării generale, precum și ordinea de zi, cu arătarea explicită a tuturor chestiunilor care vor face obiectul desbaterilor adunării.

Când în ordinea de zi figurează propuneri pentru modificarea statutului, convocarea va trebui să cuprindă textul integral al propunerilor.

Art. 214. — În înștiințarea pentru prima adunare generală, se va putea fixa ziua și ora pentru cea de a doua adunare, când cea dintâi nu s'ar putea ține.

A doua adunare nu se poate întruni în clar ziua fixată pentru prima adunare.

Dacă ziua pentru a doua adunare nu este arătată în înștiințarea publicată pentru prima adunare, termenul prevăzut în art. 213 va putea fi redus la 8 zile.

Art. 215. Acționarul, care a depus la societate o acțiune, poate cere să i se comunice prin scrisoare recomandată, data și ordinea de zi a adunării sau deciziunile ce au fost luate cu acea ocaziune, dacă nu a fost prezent în adunare.

Cheltuturile necesare vor fi depuse de acesta cu anticipație.

Art. 216. — Administratorii sunt obligați să convoace de îndată adunarea generală la cererea acționarilor, reprezentând a zecea parte din capitalul social sau o cotă mai mică, dacă actul constitutiv sau statutul dispun astfel și dacă cererea cuprinde dispozițiuni ce intră în atribuțiile adunării.

Adunarea va avea loc în termen de o lună dela cerere.

Dacă administratorii nu convoacă adunarea, tribunalul, după ce va asculta pe aceștia, va putea ordona convocarea, desemnând dintre acționarii persoana care o va prezida.

Art. 217. — Acționarii exercită dreptul lor de vot în adunarea generală proporțional cu numărul acțiunilor ce posedă.

În lipsă de dispozițiune contrară în actul constitutiv sau statut, fiecare acționar ca și cel care posedă până la 5 acțiuni, are drept la un vot pentru fiecare acțiune; acționarul care posedă dela cinci până la o sută acțiuni are dreptul la încă un vot pentru fiecare 5 acțiuni ce depășesc primele cinci, iar cel ce posedă peste o sută are dreptul la încă un vot pentru fiecare 25 acțiuni ce depășesc prima sută.

Dacă o societate a emis acțiuni privilegiate, conform art. 196, posesorii de acțiuni ordinare vor exercita dreptul lor de vot în adunările generale, proporțional cu numărul acțiunilor ce posedă, fără aplicarea dispozițiilor din alineatul precedent.

Exercițiul dreptului de vot este suspendat pentru acționarii care nu sunt la curent cu vărsămintele ajunse la scadență.

Art. 218. — În adunarea care va hotărî prelungirea duratei societății sau desființarea privilegiilor acordate acțiunilor, posesorii de acțiuni cu vot privilegiat, nu-și vor putea exercita dreptul de privilegiu; în acest caz se vor aplica dispozițiile alineatului 2 al articolului precedent, atât pentru acțiunile ordinare cât și pentru cele privilegiate.

Art. 219. — Acționarii, reprezentând întreg capitalul social, vor putea, dacă niciunul din ei nu se opune, să țină o adunare generală și să ia orice deciziuni de competența adunării fără observarea formalităților cerute pentru convocarea ei.

Art. 220. — În adunările generale acționarii care posedă acțiuni la purtător, au drept de vot numai dacă le-au depus la locurile arătate prin statut sau prin înștiințarea de convocare, cu cel puțin cinci zile înainte de adunare. Censorii vor constata printr'un proces-verbal depunerea la timp a acțiunilor. Acțiunile vor rămâne până după adunarea generală.

Art. 221. — La acțiunile grevate de un drept de uzufruct sau de gaj, dreptul de vot aparține uzufructuarului și proprietarului în caz de gaj care vor trebui însă să aducă, pentru deciziunile supuse adunărilor generale extraordinare, consimțământul noului proprietar sau al creditorului gagist.

Creditorul gagist sau uzufructuarul după cererea făcută în timp util de acționar, este obligat să le depună la sediul societății, în vederea exercitării dreptului de vot. Când depunerea n'a fost făcută, acționarul se va adresa președintelui tribunalului competent, care se va pronunța printr'o încheiere dată cu execuțiune provizorie. Încheierea va ține loc de depunerea acțiunilor.

Art. 222. — Acționarii vor putea fi reprezentați la adunările generale numai prin alți acționari, în baza unei procuri speciale. Procurile în original se vor depune în termenul în care acționarii sunt obligați să depună acțiunile.

Acționarii care nu au capacitatea legală, pot fi reprezentați prin reprezentanții lor legali. Aceștia, la rândul lor, pot da procură specială numai altor acționari. Procurile în original vor fi reținute de societate, făcându-se mențiune despre aceasta în procesul-verbal.

Administratorii și funcționarii societății nu pot reprezenta pe acționari, sub sancțiunea nulității deciziei, dacă fără votul acestora, nu s'ar fi obținut majoritatea cerută.

Art. 223. — Administratorii nu pot vota în baza acțiunilor ce posedă, nici personal, nici prin mandatar, descărcarea gestiunii lor sau a chestiunii în care persoana sau administrația lor ar fi în discuțiune.

Ei pot vota bilanțul și contul de profit și pierdere, dacă, fiind posesorii a cel puțin jumătate din capitalul social, nu se poate forma majoritatea legală fără votul lor.

Art. 224. — Asociatul, care într'o determinată operațiune, are fie personal, fie ca mandatar al unei alte persoane, un interes contrar acelui al societății, va trebui să se abțină dela deliberrile privind acea operațiune.

Asociatul care contravine acestei dispozițiuni, este răspunzător de daunele produse societății, dacă fără votul său nu s'ar fi obținut majoritatea cerută.

Art. 225. — Dreptul de vot nu va putea fi cesionat. Orice convențiune relativă la exercitarea într'un anumit fel al dreptului de vot este nulă.

Art. 226. — În ziua și la ora arătate în convocare, ședința se va deschide de către președintele consiliului de administrație sau de acel care îl ține locul.

Președintele va desemna, dintre principalii acționari, un secretar și doi scrutatori, care vor verifica lista de prezența acționarilor, arătând capitalul pe care-l reprezintă fiecare, procesul-verbal întocmit de censori pentru constatarea numărului acțiunilor depuse, și îndeplinirea tuturor formalităților cerute de lege și statut pentru ținerea adunării.

Art. 227. — Suprimat.

Art. 228. — Deciziunile adunărilor se iau prin vot pe față.

Oricare ar fi dispozițiunile actului constitutiv și statutului, votul secret este obligatoriu pentru alegerea membrilor consiliului de administrație și a censorilor, pentru revocarea lor și pentru luarea deciziunilor referitoare la răspunderea administratorilor, numai în cazul când este cerut de un număr de acționari, reprezentând cel puțin a cincia parte din capitalul prezent în adunare.

Art. 229. — Un proces verbal semnat de președinte, scrutatori și secretarul ședinței va constata îndeplinirea formalităților de convocare, data și locul adunării, acționarii prezenți, numărul acțiunilor, desbaterile în rezumat, deci-

ziunile luate, iar la cererea acționarilor declarațiunile făcute de ei în ședință.

Pe lângă procesul-verbal se vor alătura actele referitoare la convocare, precum și listele de prezență ale acționarilor.

Procesul-verbal va fi trecut în registrul adunărilor generale.

Deciziunile adunării vor fi depuse în termen de 15 zile la ofițelul registrului comerțului pentru a fi menționate în extras în registru și publicate în Monitorul Oficial.

Ele nu vor putea fi executate mai înainte de aducerea la îndeplinire a acestor formalități.

Art. 230. — Deciziunile luate de adunarea generală în limitele legii, actului constitutiv sau statutului sunt obligatorii chiar pentru acționarii care nu au luat parte la adunare sau au votat contra.

Deciziunile adunării generale contrare actului constitutiv, statutului sau legii, pot fi atacate în justiție în termen de 15 zile dela data publicării în Monitorul Oficial, de ori care dintre acționarii care nu au luat parte la adunarea generală sau au votat contra, cerând să se însereze aceasta în procesul verbal al ședinței.

Acțiunea de anulare se va introduce la tribunalul locului unde societatea își are sediul, acționarul fiind obligat să depună la grăfă cel puțin o acțiune.

Dacă au fost făcute mai multe acțiuni de anulare ele pot fi conexe.

Cererea se va judeca în Camera de consiliu.

În contra hotărârii tribunalului, se poate face apel în termen de 15 zile dela pronunțare.

Hotărârea rămasă definitivă, prin care se anulează deciziunea adunării generale, va fi menționată în registrul comerțului și publicată în Monitorul Oficial. Ea va fi opozabilă tuturor acțiunilor.

Art. 231. — Odată cu intentarea acțiunii de anulare, reclamantul poate cere președintelui tribunalului suspendarea deciziunii atacate, ori de câte ori ea este învederat contrară legii, actului constitutiv sau statutului. Președintele încuviințând suspendarea poate obliga pe reclamant la darea unei cauțiuni.

În contra ordonanței de suspendare se poate face apel, la completul tribunalului, în termen de 5 zile dela pronunțare.

Art. 232. — Oricare dintre administratorii și censorii societății, pot ataca în justiție deciziunile adunării generale pentru motivele și în condițiunile arătate în articolele precedente.

Dacă deciziunea este atacată de toți administratorii, societatea va fi reprezentată în justiție de persoana desemnată de președintele tribunalului, dintre acționarii ei, care va îndeplini ofițelul cu care a fost însărcinată, până ce adunarea generală, convocată în acest scop, va alege altă persoană.

Art. 233. — Acționarii care nu sunt de acord cu deciziunile luate de adunare, privilegiate la

schimbarea obiectului principal, la mutarea sediului principal în străinătate sau la felul societății, au dreptul de a se retrage din societate și de a obține plata acțiunilor ce posedă, la alegerea lor, fie în proporție cu activul social ce ar rezulta după ultimul bilanț aprobat, fie după cota medie din ultimul trimestru a bursei sediului societății.

Acționarii care au fost prezenți la adunare vor putea face declarațiune de retragere la sediul social, în termen de trei zile dela data deciziunii luate, iar acei ce au lipsit, în termen de cincisprezece zile dela data publicării deciziunii, sub sancțiunea decăderii.

Odată cu declarațiunea de retragere, ei vor depune și acțiunile ce posedă.

Art. 234. — Dacă sunt mai multe categorii de acțiuni cu drepturi diferite, adunarea generală nu va putea delibera asupra unei chestiuni ce ar putea prejudicia drepturile uneia din categorii, fără ca mai înainte să fie convocată în adunare specială purtătorii de acțiuni din categoria interesată, pentru ca aceștia să-și dea adeziunea.

Adunările speciale vor fi convocate de administratorii și prezidate de posesorul celui mai mare număr de acțiuni din acea categorie, prezent în adunare.

Acestor adunări li se aplică dispozițiunile privilegiate la adunările extraordinare.

M A Ș I N I DE SCRIS

Hermes Baby
" Media
Kappel Standard
" Portativ

Cu prețul original la

Librăria „Dacia Traiană” S. a.

Sibiu - Piața Unirii 7 - Telefon 168